

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ชัตตุปริศนาป่วนใจ
ในโรงอาบน้ำอาราชิโนะยุ

嵐の湯へようこそ!

มัดสีโอะ ยูมิ

เขียน

สุนทร บรรจงปรุกักรา

แปล

ทดลองอ่าน

...นั่งอ่านหนังสือในห้องข้างๆ พร้อมฟังเสียงฉับเคาะคีย์บอร์ด

หนังสือที่เธออ่านมักยืมมาจากห้องสมุด

หรือสั่งจากร้านหนังสือมือสองทางอินเทอร์เน็ต

- มัดสีโอะ ยูมิ

การอ่านดีจากรากหญ้าฟ้าสีดั้น

ကလေးအတွက်

คำนำสำนักพิมพ์

หาก “ปัญหา” เหมือนคราบโคลที่ขัดถูได้ก็ดีสิ!

ในโลกความจริง หลากหลายปัญหาเพียงแค่ขัดถูนิดหน่อยก็ขจัดได้แล้ว แต่บางปัญหาต่อให้ขัดสีขวีวรรณอย่างไรก็ไม่อาจกำจัดออกไปได้ในทันที

แต่ไม่ว่าปัญหาที่กำลังเผชิญจะเล็กใหญ่และหนักหนาแค่ไหน จะขจัดออกได้ทันทีหรือต้องต่อสู้ฟันกันต่อ หากระหว่างนั้นเกิดหมดแรงซะก่อน ให้ลองนั่งเหยียดขาแล้วอ่านหนังสือที่ชอบสักเล่ม บางทีการได้พักสักหน่อยก็ช่วยชาร์จพลังให้หัวใจมีแรงขัดถูปัญหาต่อไป

และนี่คือหนังสือเล่มนั้น หนังสือเล่มที่จะช่วยชาร์จพลังแน่นอนว่าการได้อ่านหนังสือสนุกๆ ในวันที่อ่อนล้าและเหน็ดเหนื่อยคงเป็นเหมือนขนมหวานเลิศรสที่ทำให้หัวใจอิมเอม แต่สำหรับหนังสือเล่มนี้ ต่อให้เป็นวันสบายๆ ก็หยิบขึ้นมาอ่านได้เช่นกัน

นั่นเพราะหนังสือเล่มนี้จะมอบประสบการณ์ “เหนือคาดจนยากจะเดาทาง” ทั้งเรื่องอุ้นๆ ของสายสัมพันธ์ ปรีศนามิสเทอรีที่ทำให้สนุกกับบทนักสืบจำเป็น ก่อนจะลงท้ายด้วยความแฟนตาซีที่ไม่คาดคิด

หากพร้อมแล้ว เชิญวางสัมภาระที่หนักอึ้งไว้ชั่วคราว แช่น้ำร้อนให้อุ่นกาย ชัดถูคราบโคลนในหัวใจไปกับเรื่องราวหลากหลายรสชาติ ส่วนปัญหาที่ค้างคา เดี่ยวสองพี่น้อง “ริโกะ” กับ “ซาโอะ” จะช่วยชัดถูให้เอง

ยินดีต้อนรับสู่โรงอาบน้ำอาราชิโนะยู!

ทดลองอ่าน
p/ccto/o

บทนำ

ใครคนหนึ่งเดินขึ้นเนินมาช้า ๆ

ร่างนั้นอวบอ้วนและสวมชุดเดรสวันพีชแบบลำลอง มือข้างหนึ่งถือถุงหิ้วที่พองออกเหมือนรูปร่างผู้ถือ ส่วนมืออีกข้างถือไม้เท้า

ท่าทางการเดินที่โน้มตัวไปข้างหน้าทำให้รู้ว่าเป็นผู้สูงวัย แต่ฝึเท้ายังก้าวอย่างอย่างมั่นคง ไม่เท่าคงเป็นเพียงสิ่งที่พักไว้เพื่อความอุ่นใจ ถึงอย่างนั้นใครอีกคนที่เดินไล่หลังมาก็ตามทันได้ไม่ยาก

“สวัสดีค่ะ”

“อ้าว สวัสดีค่ะ”

“นึกว่าวันนี้อากาศดีแล้วเชียว แต่กลับครึ้มฟ้าครึ้มฝนขึ้นมาซะได้นะคะ”

รายนี้เป็นหญิงสูงวัยเช่นกัน แต่ดูอายุน้อยกว่าหญิงคนแรกเล็กน้อย รูปร่างผอมบาง สวมเสื้อเบลลาส์กับกางเกงที่ดูคล่องตัว เส้นผมขาวตัดเป็นทรงบ็อบสั้นหน้าม้าตรง และถือห่อผ้าแนบอกในท่ายึดตรงดูฝั่งผาย

“ฉันตากผ้าไว้ ไม่รู้จะเปียกหรือเปล่านะคะเนี่ย”

“ฝนคงไม่ถึงกับตกหรอกค่ะ เวลาที่นี้ฉันมักจะรู้สึกว่ ‘ฟ้าครึ้มอีกแล้วหรือนี่’ แต่พอกลับบ้านก็กลับแจ่มใสเกินคาด”

“แต่จะบอกว่าห้องฟ้าคู่อิมครีมอยู่แค่ตรงนี้ที่เดียวก็คงเป็นไปได้มั้งคะ”

หญิงร่างผอมตอบด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

“แล้วยังมีเรื่องลมอีกนะคะ” คราวนี้หญิงร่างอวบพูดขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง “เรามักจะได้ยินเสียงลมพัดดัง ฟีว ฟีว มาจากเนินนี้ทั้งวันเลยใช่ไหมล่ะ”

“คงเพราะเป็นทางลมด้วยมั้งคะ”

“แต่พอออกมาข้างนอก ลมกลับสงบแบบนี้ทุกที่ แปลกดีไหมล่ะคะ”

“จะว่าไปก็จริงค่ะ—”

“ตอนเช้าของที่นี่ยังอยู่” หญิงร่างอวบใช้ไม้เท้าในมือชี้ไปทางด้านบนของเนิน “คนชอบพูดกันว่าเป็นเพราะบารมีของเขาอะไรทำนองนั้นนะ”

“ไม่น่าใช่แบบนั้นมั้งคะ” หญิงอีกคนตอบพร้อมเงยหน้ามองฟ้า ผมทรงบ็อบของเธอขยับไหว “แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างทำให้รู้สึกว่าจะอยากพูดแบบนั้นเหมือนกันค่ะ”

“ถ้าเขายังอยู่ที่ดิลิเนอะ”

หญิงร่างอวบถอนหายใจเบา ๆ ซึ่งดูจะไม่ใช่เพียงเพราะเหนื่อยจากการเดินขึ้นเนิน

“ตอนนี้ฉันก็ยังมีเรื่องนั้นเรื่องนี้ที่ยากปรึกษาเขาอยู่เลย”

“น่าเศร้าที่เขาจากไปแบบนั้นนะคะ”

“ใช่ น่าเศร้าจริง ๆ จากนั้นไปจะเป็นยังไงต่อก็ไม่รู้”

เสียงฝีเท้าหนึ่งดังขึ้นขณะที่ทั้งสองกำลังพูดคุยกัน เมื่อหันกลับไปมองก็เห็นชายสูงวัยอีกคนเดินตามหลังมาอย่างรวดเร็ว

“อ้าว สวัสดิ์ค๊ะ”

“เรากำลังคุยกันอยู่เลยว่าคุณเจ้าของที่นั่นไม่อยู่แล้ว หลังจากนี้จะเป็นยังไงต่อไป”

ชายร่างสูงคนนั้นก้าวเท้าจับไวจนเดินชนขาข้างพวกเธอทั้งสอง พลังจ้องเขม็งแล้วพูดโพล่งอย่างไม่เกรงใจ

“ไม่รู้อะไรแต่ก็ยังไม่พูด!”

จากนั้นก็เดินแซงไปโดยไม่หยุดฝีเท้า

“อะไรกัน ไม่เห็นต้องพูดจาย่างนั้นเลย”

“ปกติไม่ใช่คนนิสัยเลวร้ายแท้ๆ แต่...จริงสิ จำได้ไหม ตอนนั้น—”

หญิงสูงวัยทั้งสองยังพูดคุยกันต่อ กระทั่งเดินมาถึงครึ่งทาง ก็ค่อยๆ มีบรรดาคนชราเดินตามมาจากทางด้านหลัง บางคน มาคนเดียว บางคนเดินพูดคุยเป็นคู่ ต่างพากันเดินเท้าขึ้นเนิน ด้วยความเร็วใกล้เคียงกัน

“เฮอะ อีกนิดเดียวเท่านั้น”

หญิงร่างผอมกระชับห่อผ้าตรงอกให้มัน (ลักษณะเป็นทรงกลมฐานแบน ดูคล้ายจานก้นลึกขนาดใหญ่) ราวกับเป็นสิ่งของล้ำค่าที่จะนำไปสักการบูชา ทั้งคู่หยุดยืนชั่วคราวแล้วมองไปยังปลายทางของถนน

ชายสูงวัยที่เดินแซงหน้าไปเมื่อครู่กำลังเดินผ่านประตูของอาคารหลังหนึ่ง

ที่นั่นเป็นอาคารรูปลักษณะแปลกตาซึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเนินเล็ก ๆ

อาคารทั้งหลังมีสีดำทึบ หลังคาขนาดใหญ่แผ่กางเหมือน

ปีกสยาย และมีปล่องไฟสูงชะลูด ดูราวกับกำลังชูคอแผดเสียง
คำรามไปยังท้องฟ้า

บนเนินเขาที่ว่ากันว่ามีสายลมประหลาดพัดผ่านตลอดทั้งวัน
มีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งแม้จะสูญเสียเจ้าของไปแล้ว แต่ก็ยังดึงดูด
เหล่าผู้สูงอายุให้มาเยี่ยมเยือนไม่ขาดสาย ที่แห่งนั้นก็คือ—

ทดลองอ่าน

1

เสียงนกน้อยร้องดังมาจากที่ใดสักแห่ง

แสงแดดส่องผ่านเมฆไม้ลงมากระทบไหล่ของฉัน แม้จะ
ยังแผดแสงแรงกล้า แต่ก็สัมผัสได้ถึงฤดูใบไม้ร่วงอย่างชัดเจน
สายลมโชยแผ่วเบาผ่านต้นหญ้าริมทางให้ส่ายไหว

เป็นสถานที่ที่ดีมากที่สุดทีเดียว ฉันคิดพลางมองหिनสีเทาที่
บ่งบอกว่าแม่หลับไหลอยู่ที่นี่มาเนิ่นนานแล้ว และพอก็เพิ่งตาม
ไปอยู่ด้วยเมื่อไม่กี่ปีก่อน

“หนูจะทำยังไงดีนะ แม่”

ฉันพูดในใจกับแม่ เพราะวันนี้เป็นวันครบรอบการจากไป
ของแม่

ถ้าทั้งพ่อและแม่ยังมีชีวิตอยู่ ฉันเชื่อว่าพ่อคงมีคำแนะนำ
ที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมให้กับปัญหาที่ฉันกำลังเผชิญแน่

แต่เมื่อมาถึงจุดที่รู้สึกว่ามีดบาดด้านขนาดนี้ ฉันก็อดคิด
ไม่ได้ว่า “คำแนะนำที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม” ของพ่อจะช่วยให้
แค่ไหนกัน

“เดี๋ยวก็ผ่านไปตัวเองแหละจ๊ะ” แม่มักพูดอย่างนั้นตอนที่ฉัน
ยังเด็ก และนั่นอาจเป็นคำแนะนำที่ฉันต้องการที่สุดในตอนนี้ก็ได้
ต่อให้ไม่มีหลักฐานมารองรับคำพูดนั้นก็ตามที—

นกน้อยส่งเสียงร้องว่า โคะโระ โคะโระ โคะโระ ไม่หยุดเสียงนั้นให้ความรู้สึกคล้ายกับการนำ “เสียงของนกน้อย” มาถ่ายทอดเป็นภาพวาด ไม่สิ การเปรียบเทียบแบบนั้นดูจะแปลกไปหน่อยเอาเป็นว่ามันฟังดูไพเราะน่ารักรคล้ายกับเสียงสังเคราะห์ที่ทำออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบเลยที่เดียว

ฉันฟังเสียงนกอย่างเหม่อลอย ระหว่างนั้นก็ถอนหายใจครั้งหนึ่ง

“เดี๋ยวก็คงผ่านไปตัวเองแหละมัง”

ฉันพูดถ้อยคำของแม่ในใจ

“ไว้ใจกันใหม่นะแม่ เดี่ยวหนูจะมาอีก”

คราวนี้ฉันเปล่งเสียงพูดเบาๆ ก่อนออกเดินไปยังทางเข้าสู่สวนเงาของฉันเดินตามหลังมาอย่างเงียบเชียบ

ฉันรู้สึกเหมือนนกน้อยกำลังส่งเสียงร้องไล่หลังมา แน่نونว่าไม่ใช่แบบนั้น เพียงแต่บริเวณโดยรอบเงียบสงัด เสียงนกร้องจิ้งก้องกังวานเป็นพิเศษ

“กึ่งงง” — จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งที่ลากยาวดั่งขึ้น นั่นคงเป็นเสียงนก เพราะฉันได้ยินเสียงนี้ดังมาจากที่สูง แต่ฟังดูแข็งกระด้างเหมือนโลหะ ต่างจากเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง ทั้งยังไม่เหมือนเสียงนกและไม่ไพเราะน่ารักรักสักนิด

เมื่อเดินมาถึงทางเข้า ฉันนึกครึ้มจึงเงยหน้ามองท้องฟ้าและเห็นเงาย้อนแสงของนกบนยอดไม้โดยบังเอิญ ดูจากลักษณะการอ้าปากจึงรู้ว่าเป็นตัวที่ร้องว่า โคะโระ โคะโระ เมื่อครู่ และไม่ใช่แค่นั้น เพราะเสียง “กึ่งงง” ที่ได้ยินตามมาเป็นของนกตัวเดียวกัน ซึ่งนั่นทำให้ฉันประหลาดใจไม่น้อย

แม้มีชีวิตอยู่มาถึงหนึ่งในสี่ของศตวรรษ แต่ก็ยังมีเรื่องอีกมากมายที่ยังไม่รู้สินะ ฉันทบทวนถึงความเป็นจริงข้อนั้นอีกครั้ง ขณะมองนกบนยอดไม้

“โอเรียลทอลกรีนฟินชีน่ะครับ”

เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นใกล้ ๆ ฉันตกใจเผลอก้าวถอยหลังสองสามก้าวจนเกือบเหยียบเงาของตัวเอง

“อ๊ะ ขออภัยที่เสียมารยาทครับ จู่ ๆ ก็ชวนคุยโดยไม่ให้สัม- ให้เสียง”

เจ้าของเสียงที่นุ่มนวลก็เอ่ยเช่นนั้น เขายังดูหนุ่มแน่น เส้นผมดำขลับที่ไว้วางเล็กน้อยถูกหวีเรียบไปด้านหลัง สูทสีกรมท่าที่สวมอยู่ดูเหมาะกับบุคลิกและเท่ไม่แพ้เสียงของเจ้าตัวเลย

“คุณคือลูกสาวของคุณชาคุมะ ชิซุโกะ ใช่ไหมครับ หรือชื่อเดิมก็คืออาคากิ ชิซุโกะ”

“อ๊ะ”

นั่นเป็นชื่อแม่จริง ๆ แต่ทำไมเขาถึงรู้—

“วันนี้เป็นวันครบรอบการจากไปของคุณชาคุมะ ชิซุโกะ ผมจึงคิดว่าน่าจะพบคุณได้ที่สุสานแห่งนี้ ผมมาจากที่นี่ครับ”

เขาพูดแล้วยื่นนามบัตรมาให้ บนนั้นระบุไว้ว่า “คุราอิชิ โทรุ ผู้ช่วยทนาย สำนักกฎหมายคิโดะ”

“ทนายคิโดะ ทนายประจำสำนักงานของเราต้องการพบคุณ เนื่องจากมีเรื่องสำคัญต้องแจ้งให้ทราบครับ”

“เรื่องสำคัญเหรอคะ”

“เพื่อให้ทางเราอธิบายเรื่องนั้นให้ฟังอย่างละเอียด จึงอยากเชิญคุณไปที่สำนักงานด้วยกันนะครับ”

ใบหน้าได้รูปของเขาไม่ใช่แบบหวานละมุน แต่ค่อนข้าง
ทางนึ่งขมึนด้วยซ้ำ เขาน่าจะอายุมากกว่าฉันนิดหน่อย น้ำเสียง
สุกมเยือกเย็น กิริยาสุภาพอ่อนน้อมอย่างถึงที่สุด ขณะเดียวกัน
ก็เด็ดขาด ไม่ยอมขอม

“เอ่อ — ตอนนี้อยู่เหรอคะ”

ไม่แปลกที่ฉันจะลังเล

“หากคุณไม่มีข้อขัดข้องนะคะ รถของผมจอดอยู่ใกล้ ๆ
นี่เอง ขอเชิญทั้งสองท่านครับ”

ชายหนุ่มที่ชื่อคุราอิชิเซเง้อมองไปทางด้านหลังฉัน ฉันจึง
หันกลับไปมองหน้าน้องสาว

เธออยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว — ตามติดแนบชิดแผ่นหลัง
ของฉันตลอดเวลา ถึงฉันจะไม่ได้มีส่วนสูงหรือช่วงตัวใหญ่กว่า
ค่าเฉลี่ยเป็นพิเศษ แต่เมื่อน้องสาวที่ตัวเล็กและผอมบางกว่าคนปกติ
ยืนอยู่ข้างหลัง เธอก็ถูกบังจนมิด

น้องสาวของฉันทำแบบนี้ทุกครั้งที่ออกมานอกบ้าน เธอ
ไม่เคยก้าวออกไปจากเงาของฉันและแทบจะไม่พูดอะไรสักคำ

“เวลาอยู่ข้างนอก ฉันคือเงาของริโอะจัง” น้องสาวของฉัน
เคยพูดไว้ และยังบอกด้วยว่าถ้าไม่ได้ประกบติดหลังฉันแบบนี้
ก็จะไม่ยอมออกไปข้างนอกเลย

ฉันเคยได้ยินคำว่าเข้ากับคนอื่นได้ยากอยู่บ่อย ๆ แต่ก็คิดว่า
น้องสาวของฉันคงจะอยู่ในระดับที่สูงกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย

ชื่อของเธอคือซาโอะ ชื่อจริงคือซาคูมะ ซาโอะ อายุ 19
และอ่อนกว่าฉันหกปี

สุดท้ายฉันกับซาโอะก็ขึ้นรถมากับคุณครูอิชิ

เราไตร่ตรองดูแล้วว่าไม่น่าจะเป็นเรื่องมีพิรุณแต่อย่างใด— เพราะก่อนหน้านั้นคุณครูอิชิโทร.ไปที่สำนักงานกฎหมายเพื่อให้ฉันคุยกับทนายที่ชื่ออาจารย์คิโตะ (ซึ่งเป็นผู้หญิง) เธอพูดถึงแม่ของเรา ด้วยลักษณะการพูดที่สมเป็นทนายมืออาชีพอย่างมาก และย้ำหลายครั้งว่ามีเรื่องสำคัญที่ต้องแจ้งให้ทราบ

รถสี่ล้อคันหนึ่งแล่นฉิวอย่างนุ่มนวล ระหว่างนั้นคุณครูอิชิที่เป็นคนขับแทบไม่พูดอะไรเลย แน่ใจว่าซาโอะที่นั่งอยู่ข้างฉันก็เอาแต่เงยบตลอดทาง— เธอแสดงท่าทีระแวงระวังกว่าปกติ อย่างเห็นได้ชัด และไม่ตอบกระทั่งคำถามเล็กๆ น้อยๆ ของฉัน ฉันจึงหันมาครุ่นคิดถึงสถานการณ์ “มิดแปดด้าน” ที่กำลังเผชิญ ในระยะนี้

พ่อของพวกเขาจากไปด้วยโรคร้ายตั้งแต่สามปีก่อน ก่อนหน้านั้นพ่อเพิ่งปลดหนี้ที่มีทั้งหมดได้สำเร็จหลังจากธุรกิจเล็กๆ ที่เคยทำล้มละลาย

ตอนที่ฉันเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเริ่มก้าวออกไปเผชิญ สิ่งที่เรียกว่าโลกแห่งวัยทำงาน ฉันต้องเลี้ยงตัวเองกับน้องสาว ด้วยเงินเดือนของตัวเอง (ที่ไม่มากมายนัก) โดยไม่มีทั้งพ่อแม่ หรือแม้แต่บ้าน และแน่นอนว่าไม่มีมรดกตกทอดจากพ่อแม่ด้วย

ตอนนั้นซาโอะอายุ 16 ปี เธอเป็นเด็กที่ค่อนข้างพิเศษมาตั้งแต่ยังเล็ก

เธอเรียนรู้การเขียนอ่านและคิดคำนวณได้รวดเร็ว แต่บางครั้งก็เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ช้ามาก เธอกลับคนแปลกหน้าอย่างรุนแรงและไม่ชอบไปสถานที่ที่ไม่รู้จัก ครั้งหนึ่งพ่อวางแผนจะพาทั้งครอบครัว

ไปเที่ยวด้วยกัน ขณะฉันตั้งตารอ ซาโอะกลับร้องไห้แงไม่ยอมไป จนต้องล้มเลิก

ซาโอะไม่มีเพื่อนเลยตลอดหกปีในโรงเรียนประถม พอขึ้นมัธยมต้นเธอก็เริ่มไม่ไปโรงเรียน แม้หาทางเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายได้ แต่เธอก็ลาออกแทบจะในทันที

สาเหตุที่ทำให้ซาโอะเริ่มไม่ไปโรงเรียนมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนเธออยู่ชั้นมัธยมปีที่ 2 — ได้ยินว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก ประมาณว่ามีของบางอย่างของเพื่อนร่วมชั้นหายไปหรืออะไรทำนองนั้น

ฉันไม่รู้รายละเอียดนัก แต่ดูเหมือนว่าซาโอะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นโดยตรง แต่ไม่ใช่ทั้งผู้เสียหาย คนร้าย หรือแม้แต่พยาน

สุดท้ายผลลัพธ์กลับกลายเป็นว่า ซาโอะถูกเพื่อนหมางเมินและนินทาหลังยิ่งกว่าคนร้ายที่ควรจะถูกกล่าวโทษที่สุด

สาเหตุนี้คงมาจากสถานภาพแต่เดิมของเธอในชั้นเรียน แม้เป็นเด็กหัวดี แต่ก็ไม่ใช่คนที่เหมาะจะรับหน้าที่คณะกรรมการห้องเรียน ถึงนิสัยจะไม่เหมือนเด็กผู้หญิงทั่วไป แต่เชื่อว่าเข้ากับพวกเด็กผู้ชายได้

ในสายตาเพื่อนร่วมชั้น เธอคงถูกมองว่าเป็น “คนแปลกที่นำรำคาญ” อย่างไม่ต้องสงสัย แต่สิ่งที่ฉันเล่าไปเมื่อครู่อาจทำให้คนฟังจินตนาการถึงรูปลักษณะหน้าตาของเธอผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง

ก่อนอื่นเลย เธอดูเด็กกว่าอายุจริงมาก ส่วนหนึ่งอาจเพราะตัวเล็ก ตอนอยู่มัธยมต้นจึงยังดูเหมือนเด็กประถม ส่วนตอนนี้

อายุ 19 ปีแล้ว แต่ก็ยังดูเหมือนเด็กอายุ 15

ที่สำคัญเธอน่ารักมากทีเดียว จะเรียกว่าสาวน้อยหน้าตาดีก็ได้ เพียงแต่ไม่ใช่ประเภทสวยเลิศเซ็ดหยิ่ง ทว่าเธอเป็นสาวน้อยหน้ากลมดูจิ้มลิ้มมากกว่า

หากเธอแยมั้มบาง ๆ อาจดูเหมือนนางฟ้าเลยก็เป็นได้ แต่เธอแทบไม่เคยทำหน้าที่แบบนั้นเลย — ขนาดพี่สาวแท้ ๆ อย่างฉันที่อยู่ด้วยกันมาตลอดก็แทบไม่มีในความทรงจำว่า “เคยเห็น” แต่เชื่อว่าเธอจะดูโกรธซึ่งบึ้งตึงเสียทีเดียว เพียงแค่สีหน้าของเธอมีความเปลี่ยนแปลงน้อยมากก็เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เวลาเธอเงยหน้ามองด้วยดวงตากกลมโตผ่านปอยผมสีน้ำตาลอ่อนยาว จะเผยความน่ารักน่าเอ็นดูเฉพาะตัวเหมือนลูกสุนัขตัวจ้อย ฉันรู้สึกจากใจจริงเลยว่าเธอช่างน่ารักอะไรอย่างนี้

ขณะเดียวกันฉันก็รู้สึกว้าวเธอช่าง “เหมือนแม่” จริง ๆ แม่ที่เสียชีวิตตอนฉันอายุแปดขวบเป็นคนสวยและมีใบหน้ากลมมนน่ารักแบบนี้

ทว่าในแง่นิสัยกลับต่างกันมาก แม่เป็นคนอ่อนโยนนุ่มนวล (อาจเพราะตอนนั้นฉันยังเล็ก แม่เลยไม่เผยด้านอื่นให้เห็น) ส่วนซาโอะ จะเรียกว่าไม่ยอมเปิดใจง่าย ๆ หรือระมัดระวังตัวเกินไปก็คงได้

ซาโอะมักสวมชุดกระโปรงที่ตัดเย็บจากผ้าใยธรรมชาติ แต่จะสวมคอร์เซตแบบมีโครงเสริมใต้ชุดกระโปรงนั้น น่าจะเรียกว่าบัสทีเยร์ละมั้ง ลักษณะเป็นชุดรัดรูปแบบมีบราในตัวและยาวลงมาเหนือสะโพก

โดยทั่วไปแล้วจะใช้สวมเพื่อปรับรูปร่างให้สวยงาม แต่ซาโอะตัวเล็กบอบบางอยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องใส่และไม่ส่งผลอันใดกับเธอเลย แต่กระนั้นเธอก็ยังใส่โดยให้เหตุผลว่า “เหมือนชุดเกราะ” และ “รู้สึกปลอดภัยดี”

แน่นอน เธอไม่ได้คิดเป็นจริงเป็นจังว่าจะมี “ศัตรูบุกมาโจมตี” เพียงแต่คิดในทำนองว่า “โลกเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความมั่งร้าย” และคงสวมไว้เพื่อสื่อความหมายเชิงสัญลักษณ์เท่านั้น

อาจด้วยเหตุผลเดียวกัน เวลาออกไปข้างนอกเธอก็จึงสวมรองเท้าบูตหนาถึกทนเหมือนรองเท้านิรภัย แม้จะไม่เข้ากับรูปลักษณ์หรือชุดกระโปรงของเธอก็ตาม แต่กลับดูลงตัวอย่างมีเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใคร

ฉันอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนต์เก่าๆ กับน้องสาวคนนี้ โดยฉันจะออกไปทำงาน ส่วนซาโอะอยู่บ้านและคอยจัดการงานบ้านทั้งหมด

ช่วงที่ซาโอะเริ่มไม่ไปโรงเรียน พ่อได้ตั้งเงื่อนไขบางอย่างแทนการบังคับให้เธอลับไปเรียน นั่นคือให้เธออ่านหนังสือจำนวนมาก—ซึ่งมีหลากหลายแขนง และให้เรียนรู้การทำงานบ้านจากแม่บ้านที่จ้างมาทำความสะอาดสัปดาห์ละสามครั้ง

ตอนนั้นฉันในวัยนักศึกษามหาวิทยาลัยคิดว่าการทำงานได้อยู่บ้านอ่านหนังสือ เรียนทำอาหาร หรือไม่ก็เรียนทำความสะอาด ช่างเป็นชีวิตที่สบายเสียจริง และอดคิดไม่ได้ว่าพ่อตามใจซาโอะเกินไป เพราะเมื่อมองย้อนกลับไปยังวัยมัธยมของตัวเอง ต่อให้มีเรื่องสนุกอยู่บ้าง แต่ก็มีเรื่องไม่สนุกอยู่มากเหมือนกัน

ช่วงเวลาเหล่านั้นทำให้ทักษะด้านงานบ้านของซาโอะ

พัฒนาขึ้น เมื่อสภาพการเงินของครอบครัวเปลี่ยนไปจนไม่มีเงิน
จ้างแม่บ้านได้อีก ซาโอะก็รับผิดชอบงานบ้านแทบทั้งหมด และ
เป็นเช่นนี้เรื่อยมาจนปัจจุบัน

โดยเฉพาะเรื่องทำอาหาร เธอเก่งเป็นพิเศษ แถมยังมี
เคล็ดลับในการทำให้อร่อยโดยไม่ต้องเปลืองเงินอีกด้วย

อพาร์ทเมนต์ที่เราอาศัยอยู่ตอนนี้ไม่มีระเบียง จึงปลูกผัก
ตรงระเบียงห้องไม่ได้ แต่ซาโอะนำแผ่นไม้มาวางบนราวกันข้าง
หน้าต่างแล้ววางกระถางปลูกมะเขือเทศลูกเล็กไว้ บางครั้งหลังจาก
ออกผลก็จะเก็บมาตากแดดเพื่อทำมะเขือเทศตากแห้ง

บางวันเราจะออกไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะตอนเช้าตรู่
บางทีก็ไปตรงริมแม่น้ำ ซาโอะจะเก็บพืชผักป่าที่กินได้มาลวกแช่
น้ำซุซุหรือนำมาคลุกซอสต่าง ๆ บางทีก็ซุบแบ่งทอดเป็นทีมปุระ

เมื่อคุณยายเจ้าของอพาร์ทเมนต์รับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่
ของพวกเรา ก็มักจะนำสาหร่ายและอาหารกระป๋องที่ได้เป็น
ของฝากมาให้พวกเราอีกทอดหนึ่ง แถมยังเคยเปรยว่า “ถ้าช่วงไหน
ลำบากจะผัดวันจ่ายค่าเช่าไปก่อนก็ได้นะ” ในเรื่องนั้นฉันไม่เคย
ถือโอกาสใช้ประโยชน์จากน้ำใจของคุณยาย ยังคงจ่ายค่าเช่า
ตรงเวลาทุกเดือน

แต่แล้วฤดูร้อนปีนี้ บริษัทที่ฉันทำงานอยู่ประกาศลดขนาด
องค์กร ทำให้หลายแผนกถูกยุบทั้งแผนก และตั้งแต่เดือนหน้า
เป็นต้นไป แผนกที่ฉันทำงานอยู่ก็จะถูกยุบเช่นกัน

ทางบริษัทแจ้งว่าพวกเขาให้ฉันรับงานที่ทำอยู่ตอนนี้ได้
(งานแปลเอกสารเชิงเทคนิค) แต่เป็นการจ้างงานภายนอก ถ้า
เป็นแบบนี้ฉันรายได้ของฉันก็จะลดฮวบทันที เพราะตอนนี้ฉันทำงาน

เบ็ดเตล็ดหลายอย่างควบคู่ไปด้วย และทุกหน้าที่ก็รวมอยู่ใน “เงินเดือนทั้งหมด” ฉันพยายามหางานในตำแหน่งที่คล้ายกันให้ได้ แต่ดูจากวีแววแล้วไม่ง่ายเลย —

ช่วงเวลาที่ยากลำบากเช่นนี้ คุณนายเจ้าของอพาร์ทเมนต์ กลับย้ายไปอยู่บ้านพักคนชรา หลานชายที่มารับช่วงต่อก็ไม่ใช่ว่าคนประเภทที่จะพูดในทำนองว่า “ถ้าช่วงไหนเดือนร้อนก็เลื่อนจ่ายค่าเช่าได้นิดหน่อยนะ” (แต่ก็เป็นเรื่องปกตินั่นละ)

พูดง่าย ๆ คือ แม้จะไม่ใช้ในทันที แต่อีกไม่นานฉันกับน้องสาวอาจต้องออกไปนอนข้างถนนก็เป็นได้

นอกจากวิกฤตที่จวนตัวเหล่านั้นแล้ว ตัวฉันเองยังเจ็บปวดจากการเลิกกับแฟนเมื่อสองเดือนก่อน

เหตุที่ทำให้ฉันถึงกับยืนถอนหายใจต่อหน้าหลุมศพพ่อกับแม่ก็เพราะเรื่องราวทั้งหมดนี้เอง

“คุณลุง...ของพวกเรา...เหรหอะคะ”

ฉันทวนคำที่เพิ่งได้ยินเมื่อครู่ขณะนั่งอยู่ในสำนักงาน ซึ่งตกแต่งโดยคุมโทนสีน้ำตาลเข้ม เครื่องเรือนต่างๆ ไม่ได้เน้นการใช้งานเพียงอย่างเดียว แต่ยังแฝงกลิ่นอายความหรูหราและความคลาสสิกเอาไว้ด้วย

“ใช่ค่ะ”

อาจารย์คิโตะผู้เป็นทนายความตอบพลางพยักหน้าอย่างหนักแน่น เธอเป็นหญิงวัยสี่สิบกลาง สวมแว่นตากรอบดำกับชุดสูทแบบเรียบง่าย ทว่ามีรสนิยมน้ำหอมที่ส่งกลิ่นอ่อนจางก็ช่างหอมละมุน ให้ภาพลักษณ์คุณหญิงผู้สง่างามมากกว่า

จะเป็นทนายความ

เมื่อคุณครูอาชีพซีซึ่งเป็นผู้ช่วยยกกาแฟมาเสิร์ฟ อาจารย์คิโดะก็เชิญให้พวกเราดื่มแล้วพูดต่อ

“นามสกุลก่อนแต่งงานของคุณแม่พวกคุณคืออาคากิ แต่ตอนเด็กเธอใช้ชื่อนามสกุลว่าสุนาดะ ชิซูกะ มาตั้งแต่เกิด ก่อนที่สามีภรรยานามสกุลอาคากิจะรับไปเป็นลูกบุญธรรม ได้ยินว่าที่บ้านมีปัญหาบางอย่าง เธอจึงต้องไปอยู่กับครอบครัวอื่นคะ”

ฉันพอจำได้ร่าง ๆ ว่าพ่อเคยพูดว่า มีคู่สามีภรรยาซึ่งไม่มีลูกรับแม่ไปเลี้ยงตั้งแต่ยังเล็ก เพราะที่บ้านของแม่ประสบปัญหาบางอย่าง

“บ้านสุนาดะที่เป็นครอบครัวผู้ให้กำเนิดมีลูกชายอีกคนหนึ่งซึ่งถือเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของคุณแม่พวกคุณ เขาได้ว่าจ้างพวกเราให้ทำงานนี้— นั่นก็คือการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงดำเนินการตามคำสั่งเสียของเขาค่ะ”

คำว่า “ลุง” หรือ “ป้า” แทบไม่เคยโผล่เข้ามาในชีวิตของพวกเขาเลย เนื่องจากพ่อเป็นลูกคนเดียว และฉันก็คิดเองเออเองมาตลอดว่าแม่ก็น่าจะเป็นลูกคนเดียวเช่นกัน

แต่พอคิดให้ดีก็ฟังดูสมเหตุสมผลอยู่เหมือนกัน หากบอกว่า “มีคู่สามีภรรยาที่ไม่มีลูกรับแม่ไปเลี้ยงตั้งแต่ยังเล็ก” ก็อาจแปลได้ว่าครอบครัวแท้ ๆ ของแม่ไม่ได้มีลูกคนเดียวมาตั้งแต่แรก

จากเรื่องที่ได้ฟังเมื่อครู่ทำให้ได้รู้ว่า เราสองพี่น้องยังมีลุงแท้ ๆ ซึ่งเป็นญาติสายเลือดเดียวกันอยู่ เพียงแต่เราไม่มีโอกาสได้พบอีกแล้ว— เพราะเขาเสียชีวิตเมื่อต้นฤดูร้อนที่ผ่านมา

อาจารย์คิโดะเล่าต่อว่าพี่ชายของแม่ที่ชื่อคุณสุนาดะ หรือ

ลุงของเรานั้นได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคร้ายและมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เขาจึงเริ่มตามหาหน้องสาวที่พลัดพรากจากกันตั้งแต่วัยเด็ก

หลังจากได้รับการว่าจ้าง อาจารย์คิโดะและทีมงานก็สืบหาจนพบว่าแม่ของพวกเขาเสียชีวิตไปแล้วเมื่อ 17 ปีก่อน รวมถึงได้ข้อมูลว่าแม่แต่งงานกับชายที่ใช้นามสกุลซาคุมะและมีลูกสาวสองคน

แต่ยังไม่ทันได้เริ่มตามหาหลานสาวทั้งสอง คุณสุนาตะก็ประสบอุบัติเหตุโดยไม่คาดฝัน (ได้ยินว่าพลัดตกจากบันไดพาด) และจบชีวิตลงเสียก่อน อาจารย์คิโดะอธิบายเช่นนั้น

“น่าเศร้ามากเลยคะ” ฉันตอบกลับ “อยากพบคุณลุงสักครั้งจัง”

“ทางเราก็น่าเศร้าเหมือนกันคะ”

อาจารย์พยักหน้าอย่างหนักแน่นอีกครั้งแล้วบิดเส้นผมที่ปรกกลงไหล่ของเสื้อสูทเรียบหรูไปทางด้านหลัง

“ถ้าอย่างนั้น” เธอขยับแว่นตาให้เข้าที่ก่อนพูดต่อ “ฉันขอเข้าประเด็นเรื่องคำสั่งเสียของคุณสุนาตะเลยนะคะ”

“คำสั่งเสียเหรอคะ”

“คะ คุณสุนาตะไม่เคยสมรส และไม่มีพี่น้องคนอื่นนอกจากคุณแม่ของคุณที่เสียชีวิตไปแล้ว

“เขาจึงแจ้งไว้ว่า อยากให้คุณซาคุมะ ริโอะ กับคุณซาคุมะ ซาโอะ ซึ่งเป็นญาติทางสายเลือดที่เหลืออยู่เพียงสองคนมาเป็นผู้สืบทอดมรดกคะ”

ทันทีที่ได้ยินคำว่ามรดก หัวใจของฉันก็พลันเต้นตุ้กตุ้กอย่างรุนแรง

แวบหนึ่งฉันถึงกับกุมขมับในใจว่าไซโย ก่อนจะเกิดความรู้สึก
ละอายต่อตัวเองในวินาทีต่อมา แต่ต้องยอมรับ คำว่ามรดกนั้น
ช่างน่าหลงใหลอย่างยากจะห้ามใจ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่
คำเปรียบเปรยอย่างคำว่า “นอนข้างถนน” ดูจะมีโอกาสกลายเป็นจริง
ได้ทุกเมื่อ —

ฉันหันมองซาโอะซึ่งนั่งอยู่ข้างกัน ดวงตาที่มองตอบเป็น
ประกายวิบวับ แสดงให้เห็นถึงความหวังที่พลุ่งพล่านขึ้นในใจ

แม้ว่าริมฝีปากของซาโอะจะไม่เผยรอยยิ้มสักนิด แต่การ
ไม่แสดงออกทางสีหน้าก็เป็นเรื่องปกติของเธออยู่แล้ว ไม่ใช่เพราะ
ตั้งใจปิดบังความรู้สึกขณะอยู่ต่อหน้าคนอื่นแต่อย่างใด

“สำหรับรายการทรัพย์สินของมรดกนั้น” อาจารย์คิโตะ
พูดกลางหลุบตามองเอกสารใกล้มือ “ส่วนของเงินสดอาจไม่ได้
มากมายนัก เพราะหลัก ๆ จะเป็นอสังหาริมทรัพย์กับกิจการค่ะ และ
มีเงื่อนไขในการรับสืบทอดมรดกแบบมาด้วย”

อสังหาริมทรัพย์...กิจการ...ช่างเป็นคำที่น่าตื่นตาตื่นใจ
เหลือเกิน — ว่าแต่เงื่อนไขคืออะไรกันนะ

“อสังหาริมทรัพย์ที่ว่าก็คือ” อาจารย์คิโตะอธิบายต่อด้วย
น้ำเสียงเรียบสงบ

“อาคารกับที่ดินซึ่งเปิดเป็นสถานที่อาบน้ำสาธารณะแบบ
ดั้งเดิม หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าโรงอาบน้ำค่ะ ฉันขอเรียนให้
ทราบก่อนว่าอาคารดังกล่าวไม่ได้ใหม่นัก ทำเลที่ตั้งก็ออกจะไกล
จากสถานีรถไฟสักหน่อย

“ส่วนกิจการคือการบริหารโรงอาบน้ำแห่งนี้ค่ะ รายได้อาจ
ไม่ถึงกับเฟื่องฟูมากมาย แต่จนถึงตอนนี้โรงอาบน้ำก็พอมีกำไร

อยู่บ้าง แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“และเงื่อนไขในการสืบทอดกิจการ—อันได้แก่ธุรกิจโรงอบน้ำแห่งนี้ คือต้องดำเนินกิจการต่อไปเท่าที่จะทำได้ โดยคงไว้ทั้งตัวอาคารและพนักงานสองคนที่ทำงานอยู่ในปัจจุบันคะ”

ระยะทางจากสถานีรถไฟไม่ถึงกับไกลมาก

ฉันเดินโดยน่าจะใช้เวลาราว 20 นาที คำพูดของอาจารย์คิโตะที่บอกว่า “ออกจะไกลจากสถานีรถไฟสักหน่อย” นั้นไม่ถึงกับผิด แต่เหล่าลูกค้าของโรงอบน้ำคงไม่ถึงกับเดินจากสถานีรถไฟแต่อย่างใด เพราะส่วนมากน่าจะจะเป็นคนที่มีบ้านอยู่ในละแวกใกล้เคียงโรงอบน้ำมากกว่า

นอกจากนี้ เหตุผลที่กิจการยังดำเนินมาถึงปัจจุบันได้ก็ย่อมเป็นเพราะมีลูกค้ายินดีเดินเท้ามาใช้บริการนั่นเอง แม้อาจารย์คิโตะจะบอกว่าเป็นธุรกิจที่มีกำไร “เพียงเล็กน้อย” ก็ตาม—

ส่วนจะตกลงรับมรดกหรือไม่ พวกเรามีสิทธิ์ตัดสินใจด้วยตัวเอง แต่อย่างน้อยก็ควรไปดูสถานที่จริงก่อนสักครั้ง หลังจากอาจารย์คิโตะให้คำแนะนำเช่นนั้น ซาโอะกับฉันจึงเดินทางมาที่เมืองนี้

ผ่านมาแล้วหนึ่งสัปดาห์นับจากวันที่เราไปเยือนสำนักกฎหมาย วันนั้นอากาศแจ่มใสดี แต่วันนี้กลับมีเมฆครึ้มขมุกขมัว

“ฉันบอกคุณว่าเป็นอาคารเก่าก็จริง หรือต่อให้คุณดูจากตัวเลขว่าสร้างมานานก็ปีแล้วก็ตาม แต่ถ้าไม่ลองไปดูด้วยตาตัวเองก็ไม่มีทางรู้ใช่ไหมล่ะคะว่าความจริงแล้วเป็นยังไง”

อาจารย์คิโตะบอกฉันตอนเราอยู่ในสำนักงานซึ่งตกแต่ง

โดยคุณโทนสีน้ำตาลเข้ม สร้อยไข่มุกของเธอเผยโฉมให้เห็นเล็กน้อย ตรงช่วงอกของชุดสูท

“เรื่องระยะทางก็ด้วยค่ะ ถ้าไม่ลองไปเดินจริงก็คงไม่รู้ เพราะความรู้สึกระหว่างเดินจะแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมที่เราเห็น ขึ้นอยู่กับว่าเส้นทางนั้นเรียบเหงานหรือครึกครื้น เป็นทางตรงหรือทางโค้ง”

เธอพูดถูก ต่อให้ระยะทางจะใกล้เคียงกัน แต่กับเส้นทางแบบหนึ่งเราอาจบ่นว่า “ยังไม่ถึงอีกหรือ” ขณะที่เส้นทางอีกแบบอาจทำให้เราร้องอุทานด้วยความประหลาดใจว่า “อ้าวถึงแล้วหรือ”

จากประสบการณ์ส่วนตัว ฉันจะรู้สึกว่โลกก็ต่อเมื่อทิวทัศน์รอบข้างดูจืดชืดไร้ชีวิตชีวา มีรถราวิ่งวุ่นวาย หรือเป็นทางเท้าแคบๆ ทำให้เดินลำบาก —

แต่กรณีนี้ห่างไกลจากคำว่า “ไร้ชีวิตชีวา” อย่างยิ่ง ย่านร้านค้าแถวสถานีรถไฟคึกคักกำลังดี ถัดมาเป็นย่านที่อยู่อาศัยซึ่งเต็มไปด้วยบ้านเดี่ยวและมีต้นไม้ปลูกไว้ริมทางอย่างร่มรื่น

ปัญหาคือเส้นทางที่อยู่ถัดจากย่านที่อยู่อาศัย

ถนนหนทางแคบลงเรื่อยๆ ทั้งยังคดเคี้ยวไปมา ก่อนจะเจอนินเป็นด่านสุดท้าย — แม้ไม่ถึงกับสูงชัน แต่ก็เป็นทางลาดที่ยาวไกลทีเดียว

ลักษณะเหมือนจู่ๆ ก็เห็นเนินลูกเล็กโผล่ขึ้นตรงหน้า สองข้างทางมีแต่ต้นไม้เต็มไปหมด แต่ต้นไม้เหล่านั้นไม่ได้ยื่นต้นตรงเหนือ ดูแล้วออกจะโค้งงอขอบกล ใบก็เหลืองน้อยเต็มที่ ทั้งที่เพิ่งเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงมาไม่นาน

บริเวณโดยรอบไม่ถึงกับไร้ชีวิตชีวา ทั้งยังมีกลิ่นอายเฉพาะตัวบางอย่าง เพียงแต่เป็นกลิ่นอายที่ให้ความรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว — ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะสภาพอากาศในวันนี้ที่ดูครึ้มฟ้าครึ้มฝนด้วยนั่นเอง

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่กล่าวมา ตรงสุดทางขึ้นเนินซึ่งเป็นจุดที่ผู้สูงอายุต้องร้องโอดครวญเมื่อเดินมาถึง จะมองเห็นโรงอาบน้ำแห่งนี้

ตัวอาคารของโรงอาบน้ำตั้งตระหง่านอยู่เหนือย่านที่อยู่อาศัยขึ้นมาระดับหนึ่ง โดยมีปล่องไฟสูงชะลูดกับหลังคาใหญ่โตมโหฬาร และมีป่าโปร่งโอบล้อมรอบด้าน

ช่างเป็นโรงอาบน้ำที่สมกับเป็นโรงอาบน้ำแบบดั้งเดิมโดยแท้ ถึงจะคิดแบบนั้น แต่ความจริงฉันยังไม่เคยเข้าไปใช้บริการอาบน้ำในสถานที่แบบนี้เลยสักครั้ง พอลองนึกดูให้ดีก็รู้สึกว่่าน่าจะไม่เคยเดินผ่านเลยด้วยซ้ำ อาจเห็นผ่านตาจากภาพยนตร์หรือสื่อต่าง ๆ เท่านั้น

“เหมือนบ้านในนิยายแฟนตาซีของขวัญเลยนะ”

ซาโอะที่เดินอยู่ข้างหลังบอกฉันด้วยเสียงกระซิบ ไม่บ่อยนักที่เธอจะเปิดปากพูดขึ้นเอง

น้องสาวของฉันไม่เคยเห็นอาคารแบบนี้แม้แต่ในภาพยนตร์ เธอคงเห็นว่าเป็นของแปลกใหม่และตลกอกตลกใจยิ่งกว่าฉันเสียอีก

แวบแรกอาจฟังดูเหมือนเธอแสดงความเห็นแปลก ๆ แต่เมื่อลองคิดตาม ฉันก็พอจะพยักหน้าเห็นด้วยได้เหมือนกัน

บรรยากาศโดยรวมของที่นี่ทำให้รู้สึกว่่าดูเหนือจริง บางมุมชวนให้นึกถึงวัดหรือไม้ก้ำศาลเจ้า แต่แน่นอนว่าไม่ได้ดูยิ่งใหญ่

ขนาดเทียบกันได้ ขณะเดียวกัน อีกมุมหนึ่งก็ดูเหมือนบ้านทั่ว ๆ ไป
— บ้านที่ค่อนข้างเก่าแก่และมีการต่อเติมบางส่วน

ไม่ว่าจะเป็นหลังคาใหญ่ยักษ์ที่ลาดเอียงจนดูแหลมหรือ
ปล่องไฟที่อวบหนาต่างก็ดูราวกับจะแทงทะลุขึ้นไปยังท้องฟ้าสีหม่น
พวกมันดูดำทะมึนโดดเด่นซึ่งไม่ใช่เพียงเพราะอยู่ในตำแหน่งย้อนแสง
เท่านั้น

เมื่อเดินเข้าไปใกล้มากขึ้นก็เห็นมันโนเร็น¹ แขนงเก็บไว้
หลังประตูกระจก ผืนผ้าสีน้ำเงินครามดูซีดจางจากการตากแดด
และลมฝน บนนั้นมีตัวหนังสือสีขาวซึ่งน่าจะเป็นชื่อของโรงอาบน้ำ
เขียนไว้ว่า “โรงอาบน้ำอาราชิโนะยู”

“เชิญครับ ถึงจะไม่ใช่ซาเลิครสนัก”

ชายร่างใหญ่ที่นั่งคู่ตัวอยู่บนเก้าอี้พูดด้วยถ้อยคำที่ฉับเคย
อ่านเจอจากนิยายเก่า ๆ และในชีวิตจริงก็แทบไม่ค่อยได้ยิน

เราอยู่ในห้องธุรการด้านหลังโรงอาบน้ำ โดยมีชายหญิง
สองคนนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม — ผู้ชายคือคนที่เชิญให้ดื่มชา ส่วนผู้หญิง
เป็นคนยกชามมาให้ ทั้งสองคนคือ “พนักงาน” ที่อาจารย์คิโดะ
พูดถึง แต่ต้องยอมรับว่าพวกเขาดูแตกต่างจากภาพที่ฉับจินตนาการ
ไว้ในหลาย ๆ แง่

---

¹ มันขนแบบญี่ปุ่น ลักษณะเป็นผ้าสีเหลี่ยมมีรอยแยกตรงกลาง
เพื่อให้เดินผ่านสะดวก นิยมพิมพ์ชื่อร้านหรือสัญลักษณ์ลงไป ใช้แขวน
หน้าประตูเพื่อบอกว่ากำลังเปิดให้บริการหรือแบ่งพื้นที่เป็นสัดส่วน

² อาราชิ แปลว่า พายุ ส่วนโนะยู แปลว่า โรงอาบน้ำสาธารณะหรือ
บ่อน้ำพุร้อน

อย่างแรกคืออายุ เมื่อได้ยินคำว่าโรงอบน้ำเก่าแก่ ฉันก็นึกถึงคนสูงอายุ แต่ความจริงแล้วพวกเขาอายุน้อยกว่านั้นมาก

ชายหญิงคู่นี้จะอยู่ในวัยราวสามสิบกว่า ฉันแปลกใจเมื่อได้ยินว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกัน ทั้งยังรู้สึกผิดคาดเมื่อเห็นรูปลักษณ์ภายนอกและบุคลิกลักษณะของพวกเขา

ทั้งสองคนแนะนำตัวว่าชื่อมินาคาตะ เกลน กับมินาคาตะ เอลเลน ไม่ว่าจะพิจารณาจากชื่อ ใบหน้า หรือผิวที่มีสีแทน คล้ามแดดก็ชวนให้คิดว่าเป็นชาวต่างชาติ เพียงแต่ฉันเดาไม่ถูกว่าเป็นคนชาติไหน

ทั้งคู่มีรูปร่างหน้าตาดี ฝ่ายพี่ชายสวมเสื้อยืดสีขาว รังกายกำยำและดูเคร่งขรึมตลอดเวลา แต่น้องสาวที่สวมเสื้อเบลาส์เรียบ ๆ กลับมีหุ่นผอมเพรียวสวยสง่าและให้ความรู้สึกลึกลับ

หากไม่นับดวงตาที่ดำขลับเหมือนกัน เครื่องหน้าของทั้งสองดูไม่มีส่วนที่คล้ายคลึงกับอีกฝ่ายเลย ทว่าบุคลิกลักษณะบางอย่างที่มีร่วมกันทำให้ฉันพอจะเชื่อได้ว่าพวกเขาคือพี่น้องกันจริง ๆ

“เดินทางมาไกลไหมครับ”

“ไม่ค่ะ ไม่ขนาดนั้น—”

“ผมกับน้องสาวดีใจมาก...ที่ญาติของคุณสุนาตะจะมาเป็นเจ้าของคนใหม่”

“เอ่อ คือว่า—”

“ไม่ต้องกังวลครับ” เขาโบกมือไปมาตรงหน้า “เราสองคนจะจัดการงานยุ่งยากทั้งหลายเองครับ”

มินาคาตะ เกลน พุดด้วยเสียงทุ้มต่ำ ผมดำหยักศกของเขาปรกกลงมาตรงหน้าผาก วิธีการพูดที่ฟังดูกระต่อนกระแท่นทำให้

นึกถึงคนที่ไม่ค่อยพูดแต่ต้องฟันพูด

“พี่ชายของฉันเชี่ยวชาญเรื่องการดูแลเตาไฟมากค่ะ”

เอลเลนผู้เป็นน้องสาวพูดขึ้น เธอรวบรวมยาวไว้ด้านหลัง น้ำเสียงทุ้มต่ำเหมือนกัน ทว่าฉะฉานและไหลลื่นกว่ามาก เส้นโค้งตั้งแต่หน้าผากถึงสันจมูกที่เห็นจากใบหน้าด้านข้างตอนหันไปทางพี่ชายก็ดูงดงามทีเดียว

“ส่วนเรื่องทำความสะอาด ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของฉันก็พอค่ะ”

“แต่การทำความสะอาดห้องอาบน้ำ—”

ลำพังแค่จัดการห้องอาบน้ำในบ้านก็เหนื่อยมากแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงโรงอาบน้ำ ไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงรูปร่างบอบบางเพียงคนเดียวจะรับมือไหว

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันเป็นคนรับผิดชอบมาตลอดอยู่แล้ว”

“น้องสาวของผมมีเคล็ดลับพิเศษครับ”

พี่น้องที่บอกไม่ถูกว่าคล้ายกันหรือไม่ ต่างมองตรงมาทางพวกฉันด้วยดวงตาดำขลับพร้อมกับพยักหน้าหงึกๆ

“จั้นเหวอคะ—”

ฉันตอบเช่นนั้นเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรได้อีก แน่นอนว่าซาโอะที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็เอาแต่นิ่งเงียบ ไม่รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่

“อย่างที่ว่าพี่ชายพูดไปเมื่อกี้ เราอยากให้คุณทั้งสองทำหน้าที่เป็นเจ้าของกิจการอย่างเดียวก็น่าพอ คอยควบคุมดูแลธุรกิจเป็นหลักค่ะ”

เอลเลนพูดอย่างสิ้นไหล ส่วนเกลนนิ่งเงิบเหมือนโล่งใจ เห็นได้ชัดว่าเขาแค่พูดเพื่อเปิดบทสนทนาในฐานะผู้ที่อาวุโสกว่า

แต่ความจริงคงอยากให้น้องสาวพูดแทนทั้งหมด

“ก่อนหน้านี้นักเราช่วยคุณสุนาตะตั้งชื่อของใช้ต่าง ๆ และทำบัญชีด้วย — และช่วงหลังมานี้ฉันกับพี่ชายก็จัดการกันเองแทบทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเจ้าของกิจการแค่ตรวจดูความเรียบร้อยคร่าว ๆ ก็พอค่ะ

“อันที่จริง เราอยากให้คุณอยู่เฉย ๆ ไม่ต้องทำหน้าที่อะไรเลย เพียงแต่ว่า—”

“เพียงแต่ว่า...”

เมื่อพูดถึงตรงนี้ สองพี่น้องที่อยู่ตรงหน้าเราก็หันไปสบตากันแล้วทำท่าลั้งเลเล็กน้อย

“ทั้งน้องสาวและผม เอ่อ—”

“จะบอกว่า เราไม่ชอบคุยกับคนแปลกหน้าก็ได้ค่ะ”

“ใช่ครับ เราไม่ชอบคุยกับคนแปลกหน้า” เกลนพยักหน้า “พูดง่าย ๆ คือไม่ถนัด...ที่ต้องออกไปอยู่ต่อหน้าคนอื่น”

“การพูดคุยกับลูกค้าก็เหมือนกันค่ะ ไม่สิ ถ้าแค่ช่วงสั้น ๆ ก็พอได้ แต่ถ้าคุยนานก็ไม่ไหวค่ะ”

ต่างคนต่างพยายามอธิบาย ทำเอาฉันงุนงง

“เอ่อ หมายความว่ายังไงคะ”

“เอ่อ เพราะฉะนั้น—”

“ด้วยเหตุนี้—”

“พวกเราจึงอยากขอรับรองพวกคุณ” เกลนพูด “แค่เรื่องเดียวเท่านั้น...เราอยากขอให้ช่วยทำหน้าที่ที่คุณสุนาตะเจ้าของคนก่อนเคยทำครับ”

“สรุปแล้วให้ทำอะไรคะ”

“อยากให้คุณนั่งนะครับ...นั่งตรงนั้น”

“นั่งตรงไหนรับลูกค้านะคะ” เอลเลนสรุป “นี่เป็นเรื่องเดียวที่เราอยากขอรับรองพวกคุณทั้งสองคนที่เป็นเจ้าของกิจการ”

ขอรับรองทั้งสองคน มินาคาตะ เอลเลน บอกเราแบบนี้ก็จริง
แต่ว่า—

“ถ้าเป็นแบบนี้ สู้ทำยริโอะจังก็ต้องทำคนเดียวสินะ”

ซาโอะพูดขึ้น ขณะนี้เรากลับถึงบ้านแล้ว เธอนั่งกอดเข้า
อยู่ตรงมุมห้องพาร์ตเมนต์พลางเหลือบตามองหน้าฉัน

“เอานะ ฉันไม่คิดจะขอรับรองให้ซาโอะจังทำเรื่องนี้อยู่แล้วละ”

ฉันตอบ

“ขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องขอโทษหรอก”

“อืม” น้องสาวพยักหน้ารับอย่างง่ายดายก่อนถามว่า “แล้ว
จะเอายังไงดี”

“งั้นมานั่งคุยแล้วดื่มชาไปพลาง ๆ เถอะ มิสุโยคัง³ ของ
เมื่อวานยังเหลืออยู่ใช่ไหม”

นี่เป็นมิสุโยคังฝีมือซาโอะ แม้จะดูผิดฤดูกาลไปสักหน่อย
เพราะเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่ขนมชนิดนี้ใช้เพียงน้ำตาลและ
ถั่วแดงในปริมาณไม่มาก ทั้งยังใช้วุ้นคันเต็น⁴ ทำได้ จึงเป็นขนม
ที่ประหยัดและมักมีให้เห็นตลอดทั้งปี

³ขนมวุ้นถั่วแดงชนิดหนึ่ง มีส่วนผสมของน้ำมากกว่าโยคังแบบดั้งเดิม
นิยมกินแบบแช่เย็นช่วงฤดูร้อน

⁴วัตถุดิบดั้งเดิมในการทำขนมของญี่ปุ่น มีราคาค่อนข้างถูก

ฉันซงซาโฮจิจะที่ซื้อมาตอนลดราคาแล้วนั่งบนพื้นหน้า
โต๊ะเตี้ยทรงกลม แผนผังห้องของเราประกอบด้วยครัวเล็กแคบที่
อยู่ติดกับห้องญี่ปุ่นขนาดเล็ก และมีห้องญี่ปุ่นที่ใหญ่กว่านิดหน่อย
อยู่ด้านในอีกห้องหนึ่งเท่านั้น จึงวางเก้าอี้หรือโซฟาไม่ได้

“ริโอะจึงคิดยังไงกับที่นั่น”

“แล้วซาโอะล่ะ”

ฉันย้อนถาม จริงอยู่ที่ฉันรู้จักโลกภายนอกมากกว่า แต่
สัญชาตญาณของซาโอะเป็นสิ่งที่ดูแคลนไม่ได้

“ฉันคิดว่าน่าสนใจดีนะ แล้วเมื่อไหร่ — สนุกดีด้วย”

แน่นอนว่าหลังจากพูดคุยกับสองพี่น้องมินาคาตะแล้ว เรา
ก็เดินชม “โรงอาบน้ำอาราชิโนะยู” ก่อนถึงเวลาเปิดให้บริการ พื้นที่
ถัดจากทางเข้าซึ่งมีตู้เก็บรองเท้าเรียงรายคือห้องพักผ่อน ทั้งผนัง
และพื้นตั้งแต่ทางเข้าจนถึงบริเวณนี้ยังใหม่เอี่ยม เห็นได้ชัดว่าเป็น
ส่วนที่ต่อเติมขึ้นในภายหลัง ตรงสุดทางมองเห็นแท่นรับลูกค้ำตั้งอยู่
นั่นเป็นจุดที่ฉันต้องเข้าไปนั่งเฝ้าหากตกลงรับข้อเสนอนี้

สองฝั่งซ้ายขวามีมานโนเร็นเขียนว่า “บ่อชาย” และ “บ่อหญิง”
พอเดินลอดเข้าไปก็จะเจอห้องเปลี่ยนชุด ทั้งผนัง พื้น และตู้
ล็อกเกอร์ไม้ดูเหมือนผ่านคืนวันมายาวนานพอสมควร แต่กลับ
ไม่มีฝุ่นแม้แต่นิดเดียว ส่วนที่เป็นไม้ก็ได้รับการขัดถูจนแวววับ

มีเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับโรงอาบน้ำโดยเฉพาะ
วางไว้ตามจุดต่าง ๆ อย่างครบครัน — เช่น เครื่องชั่งน้ำหนัก
ขนาดใหญ่และเครื่องเป่าผมแบบครอบศีรษะ นอกจากนี้ยังมี
เครื่องเป่าผมแบบเป่าลมที่ติดตั้งกับผนังด้วย ทั้งสองแบบมีช่อง
หยอดเหรียญพร้อมป้ายที่เขียนไว้ว่า “30 เยน”

เมื่อเปิดประตูกระจกบานเลื่อนที่อยู่ด้านในก็พบกับสิ่งที่ทำให้โรงอาบน้ำดูเป็นโรงอาบน้ำอย่างแท้จริง — บริเวณที่ล้างตัวนั่นเอง

“เทียคุคะ”

เสียงของมินาคาตะ เอลเลน ที่เอ่ยเชิญช่างฟังดูอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อก้าวเท้าเข้าไปก็พบสถานที่ที่คู่ควรกับน้ำเสียงเช่นนั้นอย่างยิ่ง

เสียงพูดแผ่วเบาของพวกเราสะท้อนก้องไปยังเพดานสูง แสงจากช่องแสงบนเพดานส่องลงมาบนพื้นกระเบื้องสีขาว ให้ความรู้สึกเหมือนโบสถ์ในต่างประเทศ (ถึงฉันจะไม่เคยไปก็เถอะ) ส่วนหัวผักกาดที่เรียงอยู่สองฝั่งซ้ายขวาก็ดูคล้ายเหล่าสาวที่กำลังค้อมศีรษะสักการะอย่างนั้นละ

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีภาพศิลปะบนผนัง — เป็นภาพกระเบื้องโมเสกรูปทุ่งหญ้า (ฟาร์มเลี้ยงสัตว์หรือเปล่านะ) ซึ่งมีบ้านเรือนกระจายเป็นหย่อมๆ และมีภูเขาสูงตระหง่านอยู่ไกลออกไป ทิวทัศน์ดูคล้ายยุโรป แม้บอกแน่ชัดไม่ได้ว่าเป็นประเทศไหน แต่อย่างน้อยก็มั่นใจได้ว่าไม่ใช่ภูเขาไฟฟูจิ

นี่เป็นบ่อหญิง ส่วนภาพบนผนังฝั่งบ่อชายที่ได้ไปชมภายหลังนั้นเป็นภาพทุ่งรวงข้าวซึ่งมีดอกไม้โบหญ้าที่ดูคล้ายพืชสมุนไพรขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด ดูแล้วน่าจะเป็นทิวทัศน์ของประเทศอังกฤษ

“เป็นภาพที่ดูแปลกไปหน่อยสำหรับโรงอาบน้ำหรือเปล่าคะ”
ฉันทามเอลเลนถึงข้อสงสัยที่ผุดขึ้นในหัว

“คงจะอย่างนั้นมังคะ”

ก่อนหน้านี้ตอนฉันถามเธอว่า “ถ้าเทียบกับโรงอาบน้ำทั่วไปแล้ว ที่นี้ถือว่าเล็กใช่ไหมคะ” เธอก็ตอบกลับมาว่า “คงจะอย่างนั้นมั้งคะ” เช่นกัน ดูเหมือนเธอจะไม่รู้จักโรงอาบน้ำอื่น ทำให้ไม่มีเกณฑ์ให้เปรียบเทียบ

เอลเลนคงรู้สึกผิดที่ตอบคำถามอยู่หลายครั้ง จึงขึ้นไปยังบริเวณที่อยู่ถัดลงมาจากภาพบนผนังแล้วพูดขึ้นว่า

“มีบ่อแช่น้ำอยู่สามบ่อค่ะ”

เธออธิบายในสิ่งที่พวกเราเห็นอยู่ทันทีด้วยน้ำเสียงจริงจัง

เธอบอกว่าแต่ละบ่อคือ “แบบธรรมดา แบบร้อน และแบบมีฟอง” เมื่อฉันชะเง้อมองก็เห็นว่ามีย่านน้ำอยู่เต็ม แต่ดูเหมือนจะยังไม่เปิดสวิตช์จึงไม่มีฟองออกมา

“ถ้าสนใจ จะลองแช่ดูสักหน่อยไหมคะ”

ฉันตกใจเมื่อได้ยินเอลเลนบอกแบบนี้ เพราะกำลังคิดอยู่พอดีว่าถ้าได้ลงไปแช่คงสบายตัวไม่น้อยเลย —

“เอ่อ แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อีกนานกว่าลูกค้าจะมา”

ฉันลังเล แม้จะอยากแช่น้ำร้อนมากก็ตาม

“เอาใจดี”

ฉันหันไปถามซาโอะ น้องสาวมองฉันด้วยแววตาราวกับลูกสุนัขแสนรู้พร้อมทั้งตอบว่า

“ไหนๆ ก็มาแล้ว ลองลงไปแช่ดูไหม”

แล้วเราสองคนก็ได้รับสิทธิพิเศษสุดหรูด้วยการครอบครองโรงอาบน้ำก่อนเวลาเปิดให้บริการ

ฉันกับซาโอะนั่งข้างกันขณะแช่ตัวในบ่อที่ใหญ่ที่สุด พลัง

ปล่อยกายไปกับความอบอุ่นที่ไหลผ่านตามข้อพับของแขนขาที่เหยียดออก

อา สบายดีจัง ฉันคิด

อ่างอาบน้ำใหญ่ๆ นี่ดีจริงๆ ด้วย

เงินเดือนของฉันไม่ได้มากพอจะไปเที่ยวได้บ่อยๆ แต่บางครั้งก็เคยคิดว่า “แค่ไปแช่น้ำพุร้อนแบบไปเข้าเย็นกลับก็คงไหว” และยังคงชวนซาโอะด้วย แต่...

“ริโอะจะไปเถอะ ฉันไม่เป็นไร”

คำตอบจากซาโอะผู้เกลียดการพบปะผู้คนเป็นไปตามที่คาดไว้ พอได้ยินแบบนั้นฉันก็พลอยคิดว่า “งั้นฉันไม่ไปดีกว่า”

ดังนั้นครั้งสุดท้ายที่ฉันได้แช่น้ำร้อนในบ่อใหญ่ๆ แบบนี้จึงเป็นตอนไปเข้าค่ายพักแรมของชมรมสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

และครั้งสุดท้ายที่ฉันได้แช่น้ำร้อนกับซาโอะก็คือตอนที่เธอยังเล็ก ซึ่งน่าจะผ่านมากกว่าสิบปีแล้ว

“สบายจังเลย”

เมื่อฉันพูดคำนั้นออกไป เสียงพูดก็สะท้อนกลับมาจากเพดานสูงกลายเป็นสองเสียงซ้อนกัน ระหว่างที่ฟังเสียงของตัวเองซึ่งต่างจากปกติเล็กน้อย ฉันก็พลันคิดได้ว่า “บางทีซาโอะอาจไม่ได้รู้สึกเหมือนฉัน”

เมื่อที่ซาโอะพูดว่า “ลองลงไปแช่ดูไหม” อาจเพราะเธอรู้ว่าฉันอยากแช่น้ำร้อนก็เลยพูดให้ฉันสบายใจ ฉันเพิ่งตระหนักได้หลังนี้ก็ย้อนไปถึงแววตาที่เธอมองมา

แปลว่าซาโอะอาจฝันอยู่ก็ได้ — ฉันคิดแล้วรีบหันไปมองหน้าเธอ

แล้วพบว่าสีหน้านั้นต่างไปจากทุกที
เส้นกรอบใบหน้าจากหางตาลงมาถึงพวงแก้มของเธอดู
ผ่อนคลาย

แม้แต่ริมฝีปากก็คลี่ยิ้มบาง ๆ

อาจเป็นเพราะเธอรวบผมพองฟูไว้บนศีรษะจึงยิ่งทำให้ดู
ไร้เดียงสากว่าเดิม

“อ้อ จริงด้วย”

ดูเหมือนว่าห้องฟ้าจะปลอดภัยไปแล้ว เธอหรีตาลงครึ่งหนึ่ง
เมื่อแสงจ้าส่องลงมาจากช่องแสงบนเพดาน ขณะเดียวกันก็ตอบ
เพียงแค่นั้น แต่ฉันรู้ว่าน้องสาวรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ

ฉันรู้ว่าเธอกำลังเพลิดเพลิดจากใจจริง ทั้งยังตื่นเต้นกับความ
ความรู้สึกที่ได้ล่องลอยอยู่ในน้ำไปพร้อมกับความผ่อนคลายที่ได้
จากความอบอุ่นที่ห่อหุ้มทั้งร่างกาย

ฉันยังรู้อีกว่าจิตใจของซาโอะที่เหี่ยวแห้งจากความเครียด
กำลังพองโตและขยายใหญ่ขึ้น เชื่อว่าที่ผ่านมาเธอน่าจะเครียด
ไม่ต่างกัน (ซึ่งนั่นไม่แปลกเลย)

อาจจะพองโตพอง ๆ กับฉันหรือมากกว่าด้วยซ้ำ

แม้จะเป็นเพียงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม

หากมินาคาตะ เอลเลน ตั้งใจเสนอให้เราสองคนแช่บ่อน้ำร้อนเพราะอยากให้เรารับมรดก — อยากให้เรากลายเป็นเจ้าของ
“โรงอาบน้ำอาราชิโนะยู” ก็ต้องยอมรับว่าเธอเป็นนักวางแผนที่มี
ฝีมือไม่ธรรมดาเลย

“แต่...”

ฉันพูดกับซาโอะในห้องอพาร์ตเมนต์ เท่าศอกบนโต๊ะกลมเตี้ย

พลางใช้ส้อมตักมิสโยคัง

“มันอดกังวลไม่ได้นะ ที่जू ๆ ต้องมาบริหารโรงอาบน้ำ”

เมื่อตักขนมใส่ปาก ฉันก็พลันคิดขึ้นมาว่ารสหวานอ่อนจางนี้ช่างเหมือนเราสองคนจริง ๆ

เพราะไม่หวานมาก — ช่วงหลังมานี้ชีวิตของพวกเราประสบความสำเร็จความลำบากไม่น้อยเหมือนกัน

ก่อนหน้านี้นั้นจนถึงเมื่อไม่กี่ปีก่อน เรายังมีพอคคอยดูแล ไม่เคยเดือดร้อนเรื่องเงิน และไม่เคยมารู้เบื้องลึกเบื้องหลังเกี่ยวกับธุรกิจที่พ่อทำอยู่ ทุกอย่างดูเป็นไปได้อย่างดีจนกระทั่งวันหนึ่งก็ล้มครืนอย่างกะทันหัน

ฉันลืมนรสหวานอ่อนจางของมิสโยคังที่มีเนื้ออุ่นจับตัวกันอย่างบางเบาและค่อย ๆ ละลายเมื่ออยู่ในปาก

“ต่อให้สองคนนั้นพูดว่าจะทำให้เกือบทุกอย่างก็เถอะ” ฉันพูด “แต่ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโรงอาบน้ำเลย ไม่เคยนึกถึงมาก่อนด้วยซ้ำ”

“งั้นจะไม่ทำเหอ”

“แต่ถ้าฉันถูกไล่ออกจากบริษัทแล้ว ก็จะไม่เงินจ่ายค่าเช่าห้องนี้ล่ะสิ”

หากตัดสินใจยอมรับมรดกจากลุงที่เราไม่เคยพบหน้าอย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าจะมีที่ซุกหัวนอน เพราะด้านหลังอาคารโรงอาบน้ำมีบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่งตั้งอยู่เหมือนจะซ่อนเอาไว้

ขนาดของมันถือว่าเล็กพอสมควรเมื่อเทียบกับบ้านเดี่ยวทั่วไป แต่ก็เพียงพอสำหรับอยู่สองคน ทั้งยังมีเครื่องเรือนพร้อมสรรพที่นั่นจะกลายเป็นบ้านของเรา — เป็นที่อยู่อาศัยโดยไม่ต้องจ่ายค่าเช่าและไม่ต้องกลัวถูกไล่ให้ไปอยู่ที่อื่น

แม้อาจารย์คิโตะจะเคยพูดไว้ทำนองว่า กิจการโรงอบน้ำมีผลกำไร “เพียงเล็กน้อย” แต่จากที่พี่น้องมินาคาตะบอก พวกเขาในฐานะเจ้าของจะมีเงินเข้ากระเป๋าอย่างน้อยเดือนละหลายหมื่นเยน

จริงอยู่ว่าเงินจำนวนนั้นคงไม่พอต่อการดำรงชีวิต (ลุงของฉันคงมีเงินบำนาญช่วยอีกทาง) แต่ฉันทำงานแปลเอกสารนอกเวลาได้ แม้ต้องรับหน้าที่นั่งบนแท่นรับลูกค้าของโรงอบน้ำก็ตาม

ถ้าฉันรับงานแปลเอกสารจากบริษัทที่ทำงานอยู่ในตอนนี้แล้วใช้เวลาช่วงเช้าทำงานนั้นให้เต็มที่ ค่าจ้างที่ได้รวมกับกำไรจากโรงอบน้ำก็น่าจะเพียงพอต่อการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

ฉันรู้สึกว่าจะเราน่าจะอยู่กันไหว ทรายที่ยังมีทักษะการกินอยู่อย่างประหยัดของซาโอะและกิจการโรงอบน้ำไม่ล่มจมไปเสียก่อน...

ฉันบอกน้องสาวแบบนั้น

“แล้วทั้งสองคนก็บอกเราเองนี่ว่า ‘จะจัดการงานทุกอย่างเอง’” ซาโอะเสริม “ถ้าก่อนหน้านี้อยู่รอดมาได้ จากนั้นไปก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไรหรอกมัง”

“จริงด้วยเนอะ” ฉันว่า “สุดท้ายคงรอดแหละ”

ฉันเองก็คิดแบบนั้น — หรือต้องบอกว่าดูแล้วคงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องคิดแบบนี้แหละ

“อีกอย่าง” ซาโอะพูดต่อ “ถ้าได้ย้ายไปอยู่บ้านหลังนั้น —”

“มีอะไรหรือ”

“พื้นที่ระหว่างบ้านกับโรงอบน้ำดูเหมือนสวนหลังบ้านไซ้ใหม่ล่ะ ฉันน่าจะปลูกต้นหอมตรงนั้นได้นะ”

“จะว่าไป ซาโอะก็เคยพูดไว้ไซ้ใหม่ ว่าสมัยก่อนทุกบ้านจะปลูกต้นหอมไว้ในสวนหลังบ้านนะ”

พอตัดต้นหอมไปใช้ มันก็จะงอกขึ้นมาใหม่ เมื่อก่อนเลย
ไม่มีใครต้องลำบากไปซื้อที่ร้าน ซาโอะได้ยื่นเรื่องนั้นจากทาง
โทรทัศน์หรืออะไรสักอย่างแล้วมาเล่าให้ฉันฟัง ตอนนั้นเธอทำตา
เป็นประกายและดูมีความสุขมาก

บางที “ต้นหอมในสวนหลังบ้าน” อาจเป็นสิ่งที่ซาโอะใฝ่ฝัน
มาตลอด จะบอกว่าเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของการใช้ชีวิตอย่างยั่งยืน
ก็ได้

แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ตัดสินใจย้ายบ้านเพียงเพื่อที่ชสวนครัว
เล็ก ๆ น้อย ๆ นั้นหรอกนะ

“ราตรีสวัสดิ์นะ ริโอะจัง”

ช่วงดึกของคืนนั้น เสียงของซาโอะแว่วมาจากด้านบนขณะที่
ฉันกำลังสอดตัวใต้ผ้าห่ม

เราวางเตียงสองชั้นในห้องด้านในสุดของอพาร์ทเมนต์ ซาโอะ
นอนข้างบน ส่วนฉันนอนข้างล่าง ซาโอะเป็นคนตื่นเช้าจึงมักเข้านอน
ก่อนเสมอ เวลาที่ฉันมุดเข้าไปนอนที่เตียงชั้นล่างก็มักจะได้ยินเสียง
ลมหายใจเบา ๆ ที่บอกให้รู้ว่าเธอหลับไปแล้ว

“อ้าว ยังไม่หลับหรือ”

“อืม”

ยังตาสว่างอยู่หรือเปล่านะ วันนี้เจอเรื่องมากมายเลยนี่นา—
ฉันนึกสงสัยจึงถามออกไป

“ซาโอะจัง คือว่า...”

“หือ...”

“จะไม่ใช่ไรจริง ๆ หรือ เรื่องสองคนนี้นะ ถ้าเราย้ายไป

ที่นั่นก็ต้องอยู่ใกล้พวกเขาตลอดเลยนะ”

พี่น้องมินาคาตะไม่ได้พักอาศัยที่โรงอาบน้ำ ทั้งสองเดินทางมาทำงานจากที่ใดสักแห่งและกลับออกไป ถึงอย่างนั้นเราก็ต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่เดียวกันกับพวกเขาอยู่ดี

ห้องต้มน้ำก็อยู่ใกล้แค่คืบ และถ้าซาโอะจะปลูกต้นหอมหรืออะไรต่อมิอะไรในสวนหลังบ้าน (อย่างที่พูดไว้เมื่อกี้) เธอคงต้องเจอหน้าเกลนบ่อย ๆ แน่แน่นอน

“อ้อ เรื่องนั้นนะเธอ” ซาโอะตอบกลับด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “ฉันไม่ได้กังวลมากหรอก”

แปลกจริง วันนี้อยู่ระหว่างอยู่ที่ “โรงอาบน้ำอาราชิโนะยู” ซาโอะก็ดูผ่อนคลายกว่าปกติ ไม่ใช่เพราะได้แช่น้ำร้อน แต่เธอเป็นแบบนี้ตั้งแต่ช่วงแรกๆ ไปจนถึงเลย

คนอื่นอาจไม่ทันสังเกต เพราะปกติเธอไม่ค่อยเปลี่ยนสีหน้า และแทบไม่พูดอะไรเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

แต่ฉันมองออก เหมือนกับว่าร่างกายของเธอดูไม่ค่อยตื่นเกร็งนัก ซึ่งแตกต่างอย่างลิบลับจากตอนไปสำนักกฎหมายเมื่อสัปดาห์ก่อน

“ถูกใจพี่น้องคุณนั่นเธอ”

“ก็ไม่เชิงหรอก แค่ไม่กลัวนะ”

“ไม่กลัว...หมายถึงกลัวพวกเขาน้อยกว่าคนอื่นนั่นเธอ”

ฉันผิติดาคัด แม้ว่าทั้งสองคนดูไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่ก็มีบรรยากาศลึกลับยากจะเข้าถึง พอฉันบอกแบบนี้ เธอก็ตอบว่า

“ใช่ ดูแปลกประหลาดจริงๆ นั่นแหละ ไม่ค่อยเหมือนมนุษย์ดีนะ”

“อ้อ”

ฉันพยักหน้าขณะที่ศีรษะหมุนอยู่บนหมอน สิ่งที่เขาโอะพูด อาจเหมาะกับสองพี่น้องคุณนั้นที่สุดแล้ว

และนั่นทำให้ฉันตระหนักได้เป็นครั้งแรกว่าสาเหตุที่เขาโอะ ไม่ชอบอยู่กับคนอื่นเป็นเพราะอะไร — เพราะสิ่งที่เรียกว่า “ความเป็น มนุษย์” นั่นเอง

คำนี้เป็นคำที่ใช้ในแง่ดีก็ได้ อย่างเช่นใช้สื่อถึงความรัก ความเมตตา หรือความโอบอ้อมอารีต่ออีกฝ่าย แต่ความหมาย ด้านลบก็มีอยู่มากเหมือนกัน — อย่างเช่นความริษยาหรือการเสแสร้ง นั่นเอง

เขาโอะอาจไม่เคยข้องแวะกับความรู้สึกเหล่านี้ เพราะเธอ เป็นเด็กที่ค่อนข้างแปลก ส่วนฉันนั้นรู้ว่าตัวเองมีความเป็นมนุษย์ ทั้งสองด้านเทียบเท่าๆ กัน (โดยเฉพาะด้านลบ) แต่ความเป็น มนุษย์ในตัวฉันคงไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอนัก

เพราะเขาโอะอยู่กับฉันมาตั้งแต่เกิด เธอจึงคุ้นเคยกับฉัน เป็นอย่างดี ทั้งยังรู้ว่าแม้บางครั้งฉันจะโมโหใส่เธอ แต่โดยพื้นฐาน แล้วฉันรักเธอมาก และไม่มีทางทำเรื่องเลวร้ายกับเธออย่างแน่นอน

“ถ้าเป็นสองคนนั้น ก็อาจจะจริงอย่างที่เขาโอะจิงว่า” ฉันตอบ “ถึงจะดูเป็นคนแปลกๆ แต่ไม่ชวนให้รู้สึกว่าเป็นพวกทำตัวน่า รำคาญ”

“ใช่ เหมือนตุ๊กตายังไงไม่รู้”

เขาโอะใช้คำเปรียบเปรยที่ฉันคาดไม่ถึง แม้สองพี่น้องคุณนั้น จะหน้าตาดีถึงขั้นเรียกได้ว่ารูปงาม และเอลเลนก็ดูสวยสง่ามาก แต่ว่า...

“แม้แต่พ่อหนุ่มร่างบึกบึนอย่างเกลนด้วยเหวอ”

“ใช่ ทั้งคู่เลย เหมือนเกิดจากผู้สร้างคนเดียวกัน เลยมีแพตเทิร์นเดียวกัน”

เลือกใช้คำได้เหมาะเจาะทีเดียว ฉันชื่นชมที่เธอนำคำว่า “แพตเทิร์น” มาอธิบายจุดร่วมของทั้งสองคนที่แม้จะมีบุคลิกต่างกัน แต่ก็มีบางอย่างคล้ายคลึงกัน

“เพียงแค่สร้างขึ้นจากวัสดุคนละชนิดนะ เกลนที่เป็นพี่ชาย ดูเหมือนสกัดออกมาจากหินก้อนใหญ่ ส่วนเอลเลนน้องสาวดูเหมือนถูกแกะมาจากท่อนไม้ที่ลอยมากับน้ำ”

อย่างนี้เอง ฉันรู้สึกคล้ายตามอย่างบอกไม่ถูกเมื่อได้ยินคำพูดนั้นของซาโอะซึ่งดังมาจากเตียงชั้นบน — เป็นคำพูดที่ฟังดูเหมือนนิทานปรัมปราอย่างไรอย่างนั้น ระหว่างนั้นฉันก็ผล็อยหลับ

